

Diplomaté USA ztratili kvalifikaci

- CZ24 News | 1. února 2021

RUSKO: Nikoli jednání, ale příkazy – tak v podstatě Američané postupují cca 30 let – to už je zavedená metoda jejich diplomacie. Jinak to asi neumí, a nedovedou si představit, že by velvyslanectví postupovalo jinak. Copak je to poprvé, co podporují mítinky, a to nejen v Rusku? Je to snad poprvé, co jejich velvyslanectví publikuje trasy pohybu demonstrantů, shromáždění, vyjadřuje se k ruské, nebo třeba i francouzské, německé vnitřní politice? To je trvale normální jev americké zahraniční politiky. Přičemž to bylo sice nepříjemné, ale pochopitelné, když USA skutečně hrály roli světového hegemonu a ve světě na tom, až na malé výjimky, existoval konsensus.

V souladu s tím Spojené státy všechny učily, jak správně žít, aby dosáhly podobných úspěchů jako ony. Časem se situace změnila. Nejen proto, že národy a jejich elity v různých zemích světa cítily, že USA nekonají v zájmu celého lidstva, ale výhradně ve svých vlastních zájmech. Dokonce ani ne v zájmu USA jako státu, ale v zájmu svých určitých vlivových skupin, a přirozeně tak vyvstávala otázka, k čemu nám to je? To fungovalo, dokud byly USA silné a mohly nějak kontrolovat, ne-li autoritou, ale díky ekonomické, finanční a vojenské síle, většinu planety. Zdroje ale postupně docházely, a vidíme to na příkladu Středního Východu, kde Rusko, které Obama označil za benzínovou pumpu a zemi, s hospodářstvím roztrhaným na kousky, Turecko, které USA nepovažovaly za důležitého regionálního hráče, a koneckonců i Írán, obložený sankcemi odshora dolů, tak tyto země z něj prakticky vytlačily Spojené státy i s jejich spojenci. Přitom je třeba brát v potaz, že zájmy těchto tří zemí se ne vždycky kryly a i dnes se někde rozcházejí. Někde v 70 až 80. letech by se tu pro USA otevíralo široké pole pro hru. Ale za desetiletí teplé koupele, v níž se nacházela americká diplomacie, kdy v jednotlivých zemích jen předávali příkazy – za tu dobu ztratili američtí diplomaté kvalifikaci. Chovají se a jednají, jak je naučili.

Změnila se situace, ale jejich diplomacie zůstala stejná, a není divu, že stále prohrává. Já se domnívám, že dokonce ani v situaci, kdy budou nuceni uzavřít dohody, se domlouvat nebudou. Je to zřejmě vrozená vada americké politické elity, vyrostlé v posledních minimálně 30 letech. V rámci standartní klasické diplomacie mají možnost prosazovat svoje zájmy v Evropě i jinde, ale... Vidíme je, jak říkají, že Rusko je jejich hlavní nepřítel, a začínají na ně tupě tlačit. V roce 2019 na dotaz v Kongresu, proč USA neuvalují nové sankce, jim ministerstvo financí odpovědělo, že možnost uvalení efektivních sankcí je vyčerpána. Kongres nicméně stále požadoval a požaduje nové a nové sankce. Mechanismus viditelně nefunguje. Co děláme my, když něco nefunguje? Snažíme se mechanismus opravit nebo zvolit jiný, nějak změnit svoje počínání... Oni to nechápou – maximálně přenesou nátlak na Čínu. V čem se lišila Obamova administrativa od Trumpovy? Obama chtěl nejdřív zlomit Rusko a poté Čínu. Trump řekl, že větší hrozbu představuje Čína, protože jim bere jejich peníze a pracovní místa, takže nejdřív zlomit Čínu a potom už se nějak vypořádat s Ruskem. Přičemž Trump říkal, že by se chtěl s Ruskem dohodnout, ale za amerických podmínek. Takže bojoval na dvou frontách. Na Rusko přes North Stream 2 (SP-2). Ale to není jen projekt Ruska, ale i Německa, které je největším americkým spojencem a páteří EU. Takže si vytvářejí problémy i tady, protože Němci jsou sice věrnými spojenci USA, ale také by rádi jedli každý den. Takže si vytvářejí protivníka v Číně, jež se snažila být neutrální, ponechávají si protivníka v osobě Ruska a vytvářejí protivníka v případě EU. Ale zamyslet se nad tím, že by bylo lepší někde aspoň přechodně dosáhnout dohody není možné. Oni musejí nadiktovat svoje podmínky, všichni ostatní je musí přijmout, a pokud ne, budou na ně tlačit. To je politika slepé uličky a Biden se v ní chystá pokračovat.

Oni de facto dosáhli vojensko-politického a ekonomického spojení Ruska s Čínou. Dosáhli toho, že EU se zabývá otázkou vytlačení dolaru z mezinárodního vyúčtování, protože vztah USA k dolaru překáží EU prodávat a vydělávat. Američané si všude vytvářejí, ne-li nepřátele, tak neloajální

spojence, kteří koukají, jak by z americké péče unikli, a pak se diví, že se jim nic nedaří. A nemůže se jim to podařit, protože úkolem diplomacie je získávat spojence. Ať už přechodné, nebo na jistou dobu... Když se Rusko začalo domlouvat s Tureckem o Sýrii, byli to protivníci, stojící na opačných stranách frontové linie. Dnes jsou situačními spojenci – na 5 let, na dalších 5 let a možná pak na dalších 10-15 let – zatím jsou některé jejich zájmy shodné. Zatímco my hledáme styčné body, a ne dělící čáru, přitahujeme třetí státy na svoji stranu – čemu se divit, jestliže tak USA ztrácejí vliv ve světě?

Jedná se o věc známou z dávných impérií: Lze rozestavit v různých zemích svoje vojenské posádky, ale jejich udržování se stane časem čím dál obtížnější. Vojenskou silou nedokážete potlačit celý svět – viz Říši římskou. Podobně jako Římané uvažují i elity USA – od 80letého Bidena po 50letou Nulandovou. Přestože mezi nimi je generační rozdíl, formovali se jako politici a diplomaté v době, kdy Spojené státy byly světovým hegemonem a zahraniční politika byla věc jednoduchá – vyžádat a dostat. A pokud ne, tak přitlačit – a dostat. Pokud přitlačení nepomohlo, tak provedly státní převrat – a dostaly, co potřebovaly.

Podívejme se na státy, ve kterých provádějí barevné revoluce – ať to byla Gruzie za Ševarnadzeho nebo Ukrajina za Kučmy nebo Janukovyče: Byly to zcela prozápadní státy, provádějící prozápadní politiku, které se ale živily na konto pragmatické hospodářské spolupráce s Ruskem. Takže Spojené státy měly politické spojence, které krmilo Rusko... a provedly u nich státní převrat, zničily jejich ekonomiku, Gruzie ztratila část území, ale zachovala si státnost, zatímco Ukrajina ztratila také část území, ale státnost si nezachovala. Na koho lehne břemeno jejich politické, finanční a diplomatické podpory? Na USA. Trump nikoli náhodou vysvětloval svým evropským spojencům, že Spojené státy za jejich bezpečnost platí příliš vysokou cenu, a že musí toto břemeno převzít a platit nejen za sebe, ale i za Ukrajinu a další subjekty vzniklé v postsovětském prostoru – protože USA to již neutáhnou.

Od počátku dvoutisících je pro Spojené státy ekonomicky stále obtížnější získávat nové zdroje na podporu této globální silové dominance. Takže ztrácejí v podstatně soběstačné spojence, kteří fakticky vytvářeli Rusku problémy na jeho hranicích. Dostává se jim sice rusofobnějších a vnitřně nestabilních režimů, které ale nemají dostatečné zdroje na provádění tak aktivní zahraniční politiky. Zase příklad Ukrajiny: Za Kučmy šlo prostřednictvím potrubního systému Ukrajiny 80% tranzitního plynu dodávaného Ruskem do Evropy. Jistěže to byl nástroj nátlaku, protože pokud se proud zastavil, tak nejsou jiné možnosti dodávky takového objemu plynu. Co se děje teď: Rusko je schopné úplně vysušit ukrajinské potrubí, a dokonce i bez spuštění SP-2, (sice ne bez problémů, nicméně úspěšně) uspokojit potřeby Evropy a dodržet kontrakty s ní. Dříve Ukrajina ročně vydělávala 4-5 mld. dolarů jen na tranzitu plynu a teď tyto peníze nemá. Sice ještě nějaké množství protlačuje, ale to je jen nějakých 1,5-2 mld. USD. Ukrajina dodávala do Ruska high-tech strojírenskou produkci v objemu, který byl ještě v letech 2013-14, třikrát vyšší, než byl objem výměny zboží s EU. Teď ty peníze nejsou, a je třeba je nějak kompenzovat, nebo pochopit, že stát bude umírat. Budou odumírat jeho funkce kvůli nedostatku financí, a to vidíme na tom, jak fakticky zavřel zdravotnictví, zrušil vzdělávání, destabilizoval celou sociální oblast, ceny za bydlení a energie stále a přitom násobně rostou, to vše destabilizuje režim. USA se Ukrajinou nemohou z ničeho nic vzdát, protože ten režim přivedly k moci. Pokud se do základů zhroutí, bude to pro Spojené státy ostuda.

Takže ho musí nějak podporovat, zdroje však nejsou. A to není jediný takový režim na světě. Navíc provedly u sebe doma státní převrat a jdou cestou rozbití vlastní státní struktury, která přestává fungovat jako státní struktura. Soudy nesoudí, výkonná moc nepracuje jako moc pro všechny Američany, ale jako moc demokratické strany terorizující politické protivníky... Politickými protivníky však není jen 75 milionů aktivních Trumpových voličů, ale i jejich rodiny – ale to už se dostáváme k polovině obyvatelstva USA. Takže oni destabilizují už i svůj vlastní stát. A to není rozumný přístup. USA měla vždy dvoupartajní konsensus, protože přes střídání prezidentů a vlád byla vnitřní stabilita USA nade vše. Teď je ten systém v troskách. A to vše se děje právě kvůli pokusu

o pokračování extenzivní politiky vyžadující nestálý příliv nových zdrojů v podmínkách jejich ostrého deficitu. Americký svět se začíná smršťovat už i uvnitř USA – ale zvyk je druhá přirozenost. Je to podobné situaci, kdy na sklonku SSSR sovětské vedení nedovedlo pochopit, že politicko-ekonomická reforma nespočívá ve vzdání se totální moci komunistické strany a umělého vytvoření multipartajnosti, gласnosti a možnosti mluvit, o čem chcete. Ta spočívá v provádění ekonomických změn, ale jakákoli hospodářská reforma vyžaduje zpřísnění politické kontroly nad situací – to sovětské vedení pochopit nedokázalo, takže došlo k rozpadu SSSR.

Americká vládnoucí elita vyrostla a žila v určitých politických podmínkách, nemůže pochopit, jak se má chovat v podmínkách změněných a chová se podle určitého standardu. A proto si lidé už dělají legraci. Když dříve americké velvyslanectví vydalo nějaké prohlášení, napsaly by nějaké noviny o drzém vměšování Američanů do našich vnitřních věcí, jiné by napsaly, že je třeba americkým doporučením naslouchat – a dnes si z toho dělají legraci. Ruské zamíni se k tomu staví seriózněji (je to jeho práce) než ruská společnost. Američané ztrácejí autoritu, a ta je ve světě nejdůležitější, protože potlačit silou nebo koupit všechny není možné.

Pokud se podíváte, co dělá Biden ve sféře energetiky, to není jen návrat k Pařížskému protokolu o klimatu, ale i odmítnutí stavby ropovodu z Kanady, což zasáhne americké hospodářství – to je lobování zájmů určitého finančně-ekonomického seskupení, které vsadilo na tzv. zelené technologie, a vytlačení jejich konkurentů. Pokud jde o smlouvu o strategických útočných zbraních, z níž Američané teď nevystoupili, tak to je asi jediný rozumný krok, kterého se v poslední době dopustili, protože za Ruskem skutečně technologicky zaostali.

Autor: Rostislav Iščenko

Překlad: st.hroch

Zdroj: <https://outsidermedia.cz/>